

Licht

Е свѣтъ и отражене самъ на себе;
За Свѣрхчовѣка нѣма други писанъ
Законъ. . . .»

Така говори Заратустра.

«Сълзитѣ на невинността, кръвта
На стадото да пълнятъ златний пахаръ
На неговото висше наслаждане.
Смъртта на други да е зарадъ него
Животъ. . . .

Така говори Заратустра.

Срѣдъ стаята се гордо той въспрѣ
И сѣтни думи екнаха надмощно:
«Прѣтърпна вече творчески болѣжъ
На моя духъ. Отъ хаосъ втори пѣтъ
Изгрѣва лучъ на нова свѣтлина!»

— На нова тма! — Невнятно се обади
Потаенъ гласъ. Но него Заратустра
Не чу и пакъ: «Създадохъ азъ начало
Въ начала нови! Любовта убива —
Прѣзрението вдѣхна ще животъ
На моето създание. . . .»

Не бѣха

Загльхнали послѣднитѣ му думи —
И въ ужасъ той застана вѣѣпененъ,
Съ подигната дѣсница. Че прѣдъ него
Внезапно се отсѣче въ мрачината,
Подобенъ на медуза, грозенъ образъ,
И чу той гласъ—гласътъ на Свѣрхчовѣка: